

- Secesní dům, Komenského náměstí, Semily. Dům, kde započaly dvě životní cesty spjaté s uměním. Dům, ve kterém vyrůstal umělec Miloslav Janků a později i jeho syn Miloš. Dům, kde započalo rodinné sklo.

Vyrůstal jsem v Semilech. Bydleli jsme na Komenského náměstí, nahoře v tom secesním domě vedle kostela, tam otec v tom bytě žil asi od svých deseti let, kdy se s rodiči přestěhovali do Semil. Potom jsem přišel na sklářskou školu do Železného Brodu. A tak to dětství, si myslím, že bylo, i když bylo v trošku takové možná neradostné době, tak bylo radostné pro mě, protože my jsme tam měli partu kluků.

- Miloš Janků vzpomíná na svého tatínka s láskou.

Povahově byl úžasně vlídný. Strávil celé dětství v Semilech a byl akademickým malířem. Vystudoval jednak sklářskou školu v Železném Brodě a potom vysokou školu státní umělecko- průmyslovou školu v Praze v ateliéru u pana profesora Františka Kysely, který mimochodem dělal i okna do Svatovítské katedrály. Když ukončil studium na vysoké škole, tak vlastně dostal místo jako profesor na sklářské škole v Železném Brodě v oddělení malby skla.

- Idylické časy ale končí. Udeří únor 48. Miloslav Janků se rozhodl držet svých zásad a odmítl podepsat souhlas s trestem smrti pro Miladu Horákovou. Když odmítl podepsat souhlas s popravou Milady Horákové, musel ze sklářské školy odejít. Byl bez zaměstnání, protože ho nikde nechtěli přijmout a od té doby byl politicky perzekuován. V padesátém šestém byl zaměstnán v Železnobrodském skle jako výtvarník, ale řazen byl jako pomocná pracovní síla.

Mě to ovlivnilo tak, že někdy jsem to pociťoval i možná trochu na základní škole, otec byl tady v Semilech veden v určitých těch politických kruzích jako reakcionář, takže se to někdy dotýkalo i mě.

Potom v roce 1974, když jsem chtěl jít studovat dál na vysokou školu, tak z politických důvodů mně vlastně nebylo, nebylo dáno doporučení pokračovat ve studiu dál. Otec vzpomínal na to, že měl bezesné noci, prostě měl strach. Říkal, že třeba v noci, když někde zabrzdilo auto a bouchly dveře u auta, tak že měl strach, jestli si pro něj nějaká ta policie nejde. Byl citlivý, byl to umělec, takže byl hodně citově založený a v té době byl na tom i jako hodně špatně i psychicky.

-Dnes se pan Miloš Janků věnuje tvorbě návrhů výrobků ze skla, základy jeho malířských dovedností se zrodily už v útlém věku na výletech s tatínkem.

Chodili jsme i hodně pěšky na Nouzov, po okolí tady Železného Brodu, podle Jizery do Babí, tam měl takový oblíbený motiv, jak tam ta Jizera se zatáčí, ta skála tam je. A vždycky měl s sebou právě ten stojan, ty desky, akvarelové barvy, tuš, pero a prostě kreslil.

- A co by Pan Janků vzkázal dnešní generaci?

No, já bych řekl, že by se neměli bát, rozhodně se nestydět za svůj názor a nedat se manipulovat.